

Til lovforslag nr. L 89. Vedtaget af Folketinget ved 3. behandling den 18. april 2002*)

Forslag

til

Lov om bioanalytikere

Kapitel 1

Autorisation m.v.

§ 1. Ret til at betegne sig som bioanalytiker har kun den, der har modtaget autorisation som bioanalytiker i henhold til § 2, stk. 1, eller § 4, stk. 2.

§ 2. Den, der har bestået en af undervisningsministeren godkendt uddannelse som bioanalytiker, har ret til autorisation som bioanalytiker.

Stk. 2. Regler om uddannelse af bioanalytikere fastsættes af undervisningsministeren efter forhandling med indenrigs- og sundhedsministeren.

§ 3. Autorisation som bioanalytiker meddeles af Sundhedsstyrelsen, der fører fortegnelse over autoriserede bioanalytikere.

Stk. 2. Autorisation kan ikke meddeles den, der må antages at være farlig for sine medmennesker under udøvelse af sin virksomhed som bioanalytiker enten på grund af udvist grov uduelighed eller på grund af legemlige eller sjælelige mangler. Autorisation kan endvidere nægtes under de i straffelovens § 78, stk. 2, nævnte omstændigheder.

Stk. 3. Indenrigs- og sundhedsministeren fastsætter gebyrer for meddelelse af autorisation baseret på uddannelse gennemført her i landet eller i udlandet.

§ 4. Indenrigs- og sundhedsministeren kan fastsætte sådanne bestemmelser om udøvelse af virksomhed som bioanalytiker, som er nødvendige for gennemførelsen af overenskomst om fælles nordisk arbejdsmarked og direktiver vedtaget af Den Europæiske Union.

Stk. 2. Sundhedsstyrelsen kan meddele autorisation som bioanalytiker til personer, der i udlandet har gennemgået en uddannelse, som kan sidestilles med den i § 2, stk. 1, nævnte uddannelse. Sundhedsstyrelsen kan i autorisationen fastsætte begrænsninger i den pågældendes udøvelse af virksomhed som bioanalytiker.

§ 5. Autorisation som bioanalytiker kan fratages og generhverves efter reglerne i lov om sundhedsvæsenets centralstyrelse m.v.

Stk. 2. En bioanalytiker kan over for Sundhedsstyrelsen fraskrive sig autorisationen for tid eller indtil videre. Autorisationen generhverves, når en fastsat tidsfrist for fraskrivelsen er udløbet, og kan i øvrigt, også inden for en fastsat tidsfrist, generhverves efter ansøgning til Sundhedsstyrelsen, såfremt de omstændigheder, der begrundede fraskrivelsen, ikke længere findes at være til stede.

Stk. 3. Sundhedsstyrelsens afgørelse kan påklages til indenrigs- og sundhedsministeren. Afslår indenrigs- og sundhedsministeren klagen, kan klageren forlange afgørelsen indbragt for